

İsraildə çıxan nüfuzlu “Israel Hayom” qəzetində “Azərbaycan müqəddəs Odlar Yurdu” sərlovhəli məqalə dərc edilib. AZƏRTAC həmin məqaləni təqdim edir.

Gözəl Bakı şəhərinin küçələrinə ekskursiya sizi Qafqazın guya Qərbin şərq hissəsi olması barədə fikirlərdən yayınmağa məcbur edəcək. Bu həftə Azərbaycan paytaxtında “Formula-1” yürüşləri keçiriləcək. Şəhər bu mühüm beynəlxalq idman tədbirinə hazırlaşır. Bakıda olduğumuz bir neçə saat müddətində burada müasir memarlıq nümunələri olan gözəl binalar, böyük sarayları, işıqlandırılmış geniş prospektləri gördük, bir də bunu yaqın etdik ki, Bakıdakı kafe və barlarda qiymətlər Azərbaycana səfər edən hər bir israili turist üçün münasibdir.

Biz, israili jurnalistlər buraya Azərbaycanın son 30 ildə üzleşdiyi ərazi münaqişəsinin nəticələrini öz gözümüzizlə görmək, vəziyyətlə yaxından tanış olmaq və onu anlamaq üçün gəlmişdik. Adının mənası “Odlar Diyarı” olan, işğaldan əziyyət çəkən bu ölkənin həqiqətən çox mürəkkəb vəziyyətdə olmasını yaqın etdik.

Baki: harmoniyadan münaqişənin mərkəzinə doğru

Biz möhtəşəm Heydər məscidinə gəldik. Məscidin 4 minarəsinin hündürlüyü 95 metrdir. Bu memarlıq möcüzəsinin üstünə günəş işığı düşəndə Kainatda həyatın fəvqündə dayanın dinin qüvvəsinə duymamaq çətindir. Məscid ölkənin ümummilliyə lideri, Azərbaycan əfsanəvi Prezidenti Heydər Əliyevin şərafinə belə adlanıb. Üç mərtəbədən ibarət olan məsciddə eyni zamanda, 3500 nəfərin, o cümlədən qadınların da ibadət etmələri üçün şərait yaradılıb. Məscidə daxil olan kimi dərhal diqqət cəlb edən böyük xalçanın sahəsi 900 kvadratmetrdir. Lakin bizi ən çox heyrətləndirən bu xalça deyil, dünyanın heç bir yerində təyl-barabəri olmayan bu gözəl ölkəyə xas olan nadir dini harmoniya oldu.

Məscidin girəcəyində bizi iki ruhani-imam Hafiz Abbasov və axund Rauf, habelə digər dini konfessiyaların yüksək rütbəli nümayəndələri, o cümlədən dağ yəhudilərinin rəhbəri və Alban-katolik kilsəsinin başçısı qarşıladılar. Azərbaycanlılar haqlı olaraq çox fəxr edirlər ki, onların ölkəsi İslam aləmində dinin dövldən tamamilə ayrıldığı ilk dünyəvi parlament dövlətidir.

Bütün dinlərin nümayəndələri arasında bu cür harmoniya mövcuddur (ölkədə rəsmi fealiyyətə alınmış 955 dini qurum fealiyyət göstərir). Bu, həm qəribə, həm də tamamilə məntiqləyüdüdür. Bakı Beynəlxalq Multikulturalizm Mərkəzinin rəhbəri Revan Həsənov deyir: “Burada harmonik dini və milli tolerantlığın səbəbi ondan ibarətdir ki, Azərbaycan həmişə nadir multikulturalizm məkanı olub. Müxtəlif mədəniyyətlərin və dinlərin qovuşduğu coğrafi məkanda yerləşən Azərbaycanda bir sıra millətlərin və dinlərin nümayəndələri yaşayır, multikulturalizm siyasəti isə rəsmi dövlət siyasəti səviyyəsinə çatdırılıb. Azərbaycan Prezidenti İlham Əliyev bütün dinlərin nümayəndələrinə eyni münasibət bəsləyir. Onun yürütdüyü müdrik siyasət xalqlar və konfessiyalar arasında birliyə, sülhə və əmin-amanlığa şərait yaradır”.

Biz Bakını, onun işıqlı gecələrini arxada qoyub, Azərbaycanın Ermənistan tərəfindən işğal edilmiş ərazilərinin sərhədinə – “Odlar Yurdu”nun üzərində qanlı yaraya çevrilmiş, onu fiziki baxımdan iki hissəyə bölmə əraziyə üz tutduq. Yeknəsəq mənzərə, ucuz-sücaqsız qara torpaq, bir neçə kənd, yol boyunca stansiyalar, yolların kənarında otlayan ev heyvanları və

hər şeydən əvvəl uzaqda görünən, qorxu saqan dağlar...

1988-ci ildə hələ Sovet İttifaqı dağılana qədər yaranmış hərc-mərclikdə Cənubi Qafqaz ərazisində erməni və Azərbaycanlı əhali arasında münaqişə yarandı. Danılmaz tarixi faktıdır ki, 250.000 azərbaycanlı Ermənistandan qovuldu. 1992-ci ilin fevralında erməni silahlı dəstələri Azərbaycanın Xocalı şəhərində qanlı qırğın törətdilər və bir gecədə bu şəhərin 613 dinc sakinini məhv etdilər. Ermənistan tərəfindən törədilmiş etnik təmizləmə nəticəsində Dağlıq Qarabağdan və ona bitişik yeddi rayondan 750.000 azərbaycanlı öz doğma yurdundan qovuldu.

Tərtər rayonu: sərhəddə qüsellə əhval-ruhiyyə

Azərbaycanın işğal edilmiş əraziləri ilə sərhəddə dörd kilometr qalmış bizi Tərtər rayonunun başçısı Müstəqim Məmmədov qarşıladı.

M.Məmmədov bildirdi ki, hərbi əməliyyatlar dövründə hər tərəfdən atılan raketlər Tərtərə düşürdü. Bu sözləri eşidəndə biz özümüzü İsraildə olduğu kimi hissə etdik.

Rayon rəhbəri bizi ermənilərin İrandan və Türkiyədən Azərbaycan ərazisinə köçürülməsinin 150 illiyi münasibətilə özlərini ucaltdığı “Marağa” abidəsinin yanına apardı. Rus-İran müharibəsində qalib gəlmiş Rusiya həmin müharibədən sonra erməniləri kütləvi şəkildə Azərbaycana ərazisinə köçürmüşdü. Ermənilərin çox hissəsi Azərbaycanın bu qədim bölgəsinin dağlıq hissəsində məskunlaşdırıldı.

Bu hadisələr bir sıra təkzibolunmaz faktlarla dönə-dönə təsdiqlənir. Belə faktlardan biri 1978-ci ildə Qarabağın Ağdərə rayonunun Marağa kəndində ermənilərin İrandan bu kəndə köçürülməsinin 150 illiyi şərafinə qoyulmuş abidədir. Ermənilər buradan gedəndə bu tarixi abidəni dağıdıblar.

Tarixi ədalət hissi azərbaycanlılar üçün güc mənbəyidir. Onlar Ermənistanla münaqişə barədə ürekağrısı ilə danışırlar. Bizim səfərimiz zamanı onlar öz ölkəsinin tarixi, o cümlədən Makedoniyalı İsgəndərin bu regiona yürüşü barədə bizə məlumat verdilər. Onların söhbətlərindən öyrəndik ki, Ermənistan tərəfindən işğal edilmiş Dağlıq Qarabağ ərazisində Tərtər çayı üzərində tikilmiş Sərsəng su anbarı 560 min kubmetrə qədər su tutub. Bu, regionda ən böyük su anbarıdır. Sovet dövründə bu resurslar kənd təsərrüfatı təyinatlı 130 min hektara yaxın torpağın suvarılması üçün ayrılırdı. 1992-1994-cü illər müharibəsi dövründə su anbarına sahib olmaq uğrunda qanlı döyüşlər nəticəsində Ermənistan bu ərazini işğal etdi. Hazırda Ermənistan su anbarına nəzarət edir və azərbaycanlı fermerlərin, onların kənd təsərrüfatı təyinatlı torpaqlarının su təchizatını məhdudlaşdırır. İşğal nəticəsində burada kənd təsərrüfatı kəskin şəkildə azalıb. Azərbaycan hökuməti bəhrənin qarşısını almaq üçün bu regionda kənd təsərrüfatını iqtisadi cəhətdən stimullaşdırır, bu sahənin inkişafı üçün zəruri subsidiyaları ayırır.

Azərbaycanlı fermerlər Sərsəng su anbarından alınmalı suyun əvəzinə öz torpaqlarını arızatın suyu ilə suvarırlar. Bu isə heç də asan başa gəlmir. Münaqişənin Azərbaycana vurduğu iqtisadi zərbə göz qabağındadır. Azərbaycanın xarici işlər naziri Elmar Məmmədovla söhbətdən anladım ki, ölkənin neft-qaz sahəsindən əldə etdiyi mənfəət sayəsində ucuz kənd təsərrüfatı məhsulları istehsalı üçün böyük məbləğdə sərmayələr qoyulur. Nazir, ilk növbədə, su ehtiyatlarının

idarə edilməsi sahəsində İsrailin texnologiy imkanlarına heyran olduğunu bildirdi.

Tərtər rayonunun başçısından soruşdum ki, gənclər bu aqrar periferiyanı tərk edib böyük şəhərlərə köçürülmü? Müstəqim Məmmədov dedi: “Burada sizin Bakıda gördüklərinizin hamısı, hətta ondan da artığı var”.

Həsənqaya kəndinə gedirik. 2016-cı ildə dördgünlük Aprel müharibəsi ərəfasində erməni silahlı dəstələri tərəfindən artilleriya atəşləri nəticəsində bu kəndin sakini, 16 yaşlı Turanə Həsənova həlak oldu. Hələ bütün həyatı irlədə olan gənc qız erməni işğalçılarının törətdiyi vəhşiliyin qurbanı olub. Turanənin valideynləri ilə görüşdük. Onlar bu barədə ürekağrısı ilə danışırdıqca, gözələrində kəder duyulur. Turanənin qardaşını göstərdilər. 32 yaşlı Azad Həsənov qoşunlarını

forpostunu ələ keçirməyə necə nail olduqlarını anlamağa çalışıram. Xeyli sonra öyrəndim ki, xarici KİV-lərin yazdıqlarına görə, azərbaycanlı cəsur əsgərlərin bu döyüşdə göstərdiyi qəhrəmanlığa İsrail hərbi texnologiyası kömək edib, amma heç kəs bu barədə danışmağı xoşlamır.

Aşağı Əbdürrəhmanlı

Bu kənddə Beynəlxalq Avrasiya Mətbuat Fondunun (BAMF) prezidenti, Azərbaycan Mətbuat Şurası sədrinin müavini Məhə Mirzəyevlə görüşdük. O, bizi özünün doğulduğu, sonradan ermənilər tərəfindən dağıdılmış kəndə aparmağı təklif etdi. Çöhrəsindən nur yaqın bu yaşlı insan danışırdıqca kövrəldi: “Burada mənim məktəbim olub, burada mənim evim olub, həyat yoldaşımın valideynlərinin evi burada olub, uşaq vaxtı bura-

“Israel Hayom” qəzeti: “Azərbaycan müqəddəs Odlar Yurdu”

təmas xəttində piyadalar əleyhinə minaya düşüb, onun ayağını amputasiya etməli olublar. Ətürpədi xarabalıqları görəndə öz doğma torpaqlarından qovulmuş insanların keçirdiyi hissləri başa düşürük.

Lələtəpə: iki dağ arasında

“2016-cı il aprelin əvvəlində ermənilər, həmişə olduğu kimi, gecə vaxtı cəbhə xəttində növbəti provokasiya törətdilər, lakin bu dəfə biz onlara daha artıq qüvvə ilə və sərt cavab verməyi qərar aldıq”, – bu sözləri mayor Tahir dedi. Bizim görüşdüyümüz əsgərlərin çoxundan fərqli olaraq, inamla gülməsəyən mayor sözüə davam etdi: “Bizim azad etdiyimiz Lələtəpə yüksəkliyi Horadiz mayız meydançasını, və şəhərin ətrafındakı ərazini, daha sonra Füzuli istiqamətini müşahidə etmək, atəş nəzarəti altında saxlamaq imkanını təmin edir, mühüm dəmiryol qovşağı olan Horadizin düşmən tərəfindən atəşə tutulması təhlükəsini aradan qaldırır, düşməni öz qüvvələrini gizli şəkildə cəmləşdirmək və bu istiqamətdə irəliləmək imkanından məhrum edir”.

Lələtəpə əməliyyatının azərbaycanlılar üçün əhəmiyyəti bütün israilililər üçün qürur mənbəyi olan Hermon dağımın İsrail tərəfindən tutulması uğrunda döyüşlə müqayisə edilə bilər. Lələtəpədə əsgərlərlə bərabər əyləşib təzə dəmlənmiş tünd Azərbaycan çayını dadlı mürəbbə ilə içirik. Bu, elə bir mərasimdir ki, Azərbaycanda heç bir ev sahibi sizi onsuz buraxmaz. Əyləşib bu vadiyə baxdıqca başa düşürəm ki, Lələtəpə yüksəkliyi geniş bir ərazini nəzarətdə saxlamağa imkan verir. Labirintə oxşayan relyef, təbii maneələr və sərt süni döngələr hətta tazəcə yapon cipi ilə də bu dar yolla dağa qalxmağı çətinləşdirir. 1993-cü ildə ermənilər bu yüksəkliyi ələ keçirmiş, orada az qala alınmaz bir mövqə yaratmışdılar.

Amma azərbaycanlı əsgər və zabitlər bu möhkəmləndilmiş kompleks 20 dəqiqə ərzində azad etdilər və buna görə haqlı olaraq qürur hissi keçirirlər. Ətrafdakı ərazinin topoqrafiyası belə düşünməyə əsas verir ki, həmin əsgər və zabitlər öz ölkələrinin superqəhrəmanları olublar. İsrail Müdafiə Ordusu-nun nümayəndəsi kimi mən də Azərbaycan əsgərlərinin rəşadətinə heyran oldum. O vuruşmanın necə baş verdiyini, azərbaycanlı superqəhrəman əsgərlərin ermənilərin möhkəmləndilmiş

da futbol oynayırdıq. Yamaşıl təpəliyə çatanda isə sözüə davam etdi: “Burada atamın vəsiyyətini yerinə yetirmişəm. O, öləndə öz kəndimizdə, öz torpağımızda dəfn olunmasını vəsiyyət etdi. Mənə dedi: “Oğlum, Azərbaycan torpaqlarının azad edilməsi prosesi başlanıb və inanıram ki, yaxın gələcəkdə torpaqlarımızın hamısı azad ediləcək, mənə öz kəndimizdə dəfən ed”.

Viran edilmiş kəndi gəzirik, dağıdılmış evləri, məktəbləri, uçurulmuş, eybəcər hala salınmış məzar daşlarını gördük. Bu, dəhşətdir: Erməni snayperlər hətta öülərə də atəş açırlar. Bizi müşayiət edən əsgərlər Umuda təlimat keçirlər, əylməsinə məsləhət görürlər. Lakin emosional Umud əylimlər və məzarın qarşısında dayanaraq, öz torpağına, ulu babasının, babasının və atasının torpağına, öz ölkəsinə və Azərbaycan xalqına sadıq qalacağını bildirir.

Cocuq Mərcanlı

“Mən qəhrəman deyiləm, mən burada ona görə qalmışam ki, bu, mənim torpağımdır. 1994-cü ildən 2016-cı ilə qədər erməni silahlı dəstələri demək olar ki, hər gün bizim kəndi atəşə tuturdu. Sakinlər başa düşürdülər ki, bu, döyüş patronlarından istifadə etməklə aparılan psixoloji müharibədir. Lələtəpə postundakı ermənilər bu məşhur Cocuq Mərcanlı kəndini öz əsgərləri üçün canlı poliqona çevirmişdilər”, – Oqtay adlı həmsöhbətim təvəzökar olsa da, burada əsl qəhrəmandır.

Yaranmış mürəkkəb şəraitdə kəndin 1000 nəfərdən çox sakini müvəqqəti olaraq evlərini tərk edib daha təhlükəsiz yerlərə köçdülər. Təxliyə olunmaqdan imtina etmiş sonuncu sakin bizim qəhrəman Oqtay olub. O, 22 il ərzində həyatı ilə də bu dar yolla dağa qalxmağı çətinləşdirir. 1993-cü ildə ermənilər bu yüksəkliyi ələ keçirmiş, orada az qala alınmaz bir mövqə yaratmışdılar. Amma azərbaycanlı əsgər və zabitlər bu möhkəmləndilmiş kompleks 20 dəqiqə ərzində azad etdilər və buna görə haqlı olaraq qürur hissi keçirirlər. Ətrafdakı ərazinin topoqrafiyası belə düşünməyə əsas verir ki, həmin əsgər və zabitlər öz ölkələrinin superqəhrəmanları olublar. İsrail Müdafiə Ordusu-nun nümayəndəsi kimi mən də Azərbaycan əsgərlərinin rəşadətinə heyran oldum. O vuruşmanın necə baş verdiyini, azərbaycanlı superqəhrəman əsgərlərin ermənilərin möhkəmləndilmiş

əməliyyatları zamanı bu kəndin azad edilməsi uğrunda canlarından keçmiş Milli qəhrəmanların fotosəkilləri bəzəyir. Mən burada başa düşdüm ki, bizim – israili jurnalistlərin bu kəndi görməyimiz Azərbaycan xalqından ötrü nə üçün bu qədər vacib imiş. Ona görə ki, bu gün bu insanların tarixini sovet dövrünün külləndən baş qaldırımı və öz gələcəyini bərpa edən simurq quşu kimi canlı hekayətdən əhəmiyyətli heç nə yoxdur.

Bütün böyük Azərbaycanda yaşayan qaçqınların və məcburi köçkünlərin başına gələnləri İsrail-Fələstin münaqişəsi ilə müqayisə etsək, dünyamızın riyakarlığını hiss etməmək çətindir. Fələstinlilər öz ulu nəvələrinin və ulu babalarının evlərinin paslı açarlarını əldən buraxmır, dünya mətbuatı bu barədə gen-bol yazır, azərbaycanlılar isə

çox şey istəmir – təkcə dünyadan diqqət umurlar. Onlar istəyirlər ki, Azərbaycan ərazilərinin işğal edilməsi, Dağlıq Qarabağdan və Azərbaycanın bu bölgəyə bitişik 7 rayondan olan bir milyon qaçqının və məcburi köçkününü problemləri barədə dünyada bilsinlər.

Daha vacibi, azərbaycanlılar istəyirlər ki, dünyada həm Azərbaycan xalqının üzleşdiyi fəlakətə, həm də işğaldan azad olunmuş ərazilərin bərpasının dövlət tərəfindən təmin edilməsində, xüsusən xalqlar arasında niyyət hissinə kəskinləşdirmədən millətlərərsə münaqişəni həll etmək cəhdinə dünyada diqqət yetirsinlər.

Azərbaycanlı dostlarımız qürurla danışırlar ki, ermənilər tərəfindən aparılmış etnik təmizləməyə, Ermənistandakı və Dağlıq Qarabağdakı bütün məscidlərin dağıdılmasına baxmayaraq, azərbaycanlılar bu ölkədə yaşayan erməniləri nəinki qovmayıblar, hətta İçərişəhərin yaxınlığında, Bakının lap mərkəzində yerləşən erməni kilsəsini bərpa və təmir ediblər. Biz şəxsən bunun şahidi olduq.

Cocuq Mərcanlı məktəbinin direktoru Zamin Həziyev dedi: “Mənim torpağımı işğal etmiş erməni əsgərinə niyyət edərəm, lakin mənim qəlbimdə bütövlükdə erməni xalqına qarşı niyyət hissi yoxdur”.

Görəsən bütün bunların axırı nə olacaq? Biz səfərdə olduğumuz müddətdə Moskvada Azərbaycan və Ermənistan XİN rəhbərlərinin görüşü olub. Belə məlum olur ki, azərbaycanlılar münaqişənin davam etməsinə istəmərlər.

İsrail-Azərbaycan münasibətləri üzrə ekspert Arye Qut Azərbaycanın mövqeyini belə izah edir ki, diplomatlar söz oyunu oynayırlar. O deyir: “Azərbaycan ərazisinin 20 faizdən çoxunun erməni işğalı altında olması danılmaz faktıdır. Bu, qeyri-qanuni işğaldır. BMT Təhlükəsizlik Şurası həmin ərazilərin Ermənistan tərəfindən işğal olunmasını və nəzarətdə saxlanmasını pisləyən dörd qətnəmə qəbul edib.

Beynəlxalq təşkilatlar Ermənistan respublikasını öz qoşunlarını Dağlıq Qarabağdan və Azərbaycanın bu bölgəyə bitişik 7 rayondan çıxarmağa çağırırlar. Buna baxmayaraq, erməni qüvvələri Azərbaycan ərazilərini işğalını, atəş açmağı və atəşkəs rejimini pozmağı davam etdirirlər. Lakin Bakı bu məsələni sülh yolu ilə həll etməyə çalışır.

Həm çox gözəl başa düşür ki, dilənçi vəziyyətində olan yoxsul Ermənistan üçüncü ölkənin dəstəyi olmadan Azərbaycan ərazilərini 20 faizini işğal edə bilməzdi. Azərbaycanın səbri tükənib. Rəsmi Bakı dəfələrlə bəyan edib və Ermənistanla xəbərdarlıq edib ki, Azərbaycan mövcud status-kuo ilə heç vaxt razılaşmayacaq. Ermənistanın hərbi və siyasi rəhbərliyinin sərsəm bəyanatları isə göstərir ki, onlar narahatdırlar, qorxu və vahimə içindədirlər.

Sərhəd zonasında yerləşən Tərtər rayonundan olan gənc məktəblinin dedikləri də israili ekspertin bu sözlərini təsdiq edir. Mən həmin məktəbli ilə görüşürkən o, kamal attestatı almaq üçün imtahan verməli idi. Bu münaqişənin nə ilə başa çatacağı barədə onun fikrini soruşanda həmin şagird belə cavab verdi: “Biz başqa-si-

Onu da qeyd etmək istəyirəm ki, hazırda İsraildə istifadə olunan neftin 65 faizi Azərbaycandan gəlir. Azərbaycan isə İsraildən yüksək texnologiya məhsullarının ən vacib alıcısıdır.

Biz İsrail ilə Azərbaycanın bütün sahələrdə münasibətlərinin möhkəmlənməsi və dərinləşməsi istiqamətində işimizi bundan sonra da davam etdirəcəyik”.

Azərbaycanın paytaxtı Bakıda sonuncu görüşümüz Azərbaycan Respublikası Prezidentinin Administrasiyasının xarici siyasət məsələləri şöbəsinin müdiri Hikmət Hacıyevə oldu. Cənab Hacıyev görüşdə bizə XXI əsrin əvvəlində Azərbaycanın nadir statusu və ölkələrimiz arasında münasibətlərin strateji əhəmiyyəti barədə danışıdı.

O dedi: “1991-ci ildə dövlət müstəqilliyinin bərpasından sonra İsrail ilə Azərbaycan arasında

İsraili jurnalistlərin Azərbaycanın münaqişə zonasında işləməsi üçün qorxu və vahimə içindədirlər. Azərbaycanın səbri tükənib. Rəsmi Bakı dəfələrlə bəyan edib və Ermənistanla xəbərdarlıq edib ki, Azərbaycan mövcud status-kuo ilə heç vaxt razılaşmayacaq. Ermənistanın hərbi və siyasi rəhbərliyinin sərsəm bəyanatları isə göstərir ki, onlar narahatdırlar, qorxu və vahimə içindədirlər.

Sərhəd zonasında yerləşən Tərtər rayonundan olan gənc məktəblinin dedikləri də israili ekspertin bu sözlərini təsdiq edir. Mən həmin məktəbli ilə görüşürkən o, kamal attestatı almaq üçün imtahan verməli idi. Bu münaqişənin nə ilə başa çatacağı barədə onun fikrini soruşanda həmin şagird belə cavab verdi: “Biz başqa-si-

nin torpaqlarına göz dikməmişik. Ermənistanın işğal etdiyi torpaqlar bizim torpaqlardır və biz bu torpaqlardan heç vaxt imtina etməyəcəyik. Lazım gəlsə, biz vuruşacağıq və sonra ermənilər təslim olacaq və ya çoxlu qan töküləcək”.

Baki ilə vidalaşma: demokratiya yolunda

Azərbaycanlılar regionda yaranmış geosiyasi mənzərəni çox yaxşı dərk edib və başa düşürlər. Biz səfərdə olduğumuz müddətdə İsrailin Azərbaycanı dəstəkləməsinə görə səmimi minnətdarlıq sözlərinə eşitdik. Bunu Azərbaycan Prezidentinin ictimai-siyasi məsələlər üzrə köməkçisi Əli Həsənova görüş zamanı da eşitdik. O dedi: “Azərbaycan İsraili özünə dost ölkə və strateji tərəfdaş hesab edir. Bu günlərdə İsraildə növbədənəkar parlament seçkiləri keçirildi. Fəaliyyətdə olan Baş nazir Binyamin Netanyahu beşinci dəfə seçkilərdə qalib gəldi və hökumətə başçılıq etdi. Biz İsrail xalqının seçiminə böyük hörmətlə yanaşırdıq. Netanyahu 1997-ci ildə İsrailin Azərbaycana səfər etmiş ilk yüksək vəzifəli məmuru olub və Heydər Əliyev ilə görüşüb.

İsrailin Baş nazirinin bu tarixi səfərindən sonra ölkələrimiz arasında xüsusi strateji münasibətlər yaranmağa başlayıb. 2016-cı ilin dekabr ayında Binyamin Netanyahu Azərbaycanı ilk rəsmi səfər edib və bununla Bakının və Təl-Əvivin daha da yaxınlaşması kursunu nümayiş etdirirdi. Biz İsrail hökumətinin başçısına böyük hörmət və ehtiramla yanaşırdıq. Binyamin Netanyahu-nun ölkəmizə və bizim Prezidentə necə səmimi insani hörmət bəslədiyini bilirlik. Bu gün Azərbaycan ilə İsrail arasında münasibətlər bütün istiqamətlərdə uğurla inkişaf edir.

Azərbaycanda həyata keçirilmiş demokratiya dəyişikliklər barədə sualımızdan cavabında Hikmət Hacıyev haqlı olaraq deyir: “Biz demokratik dövlətə çevrilmək yolundayıq. Heç də hər bir ölkə eyni demokratik modele uyğun gəlmir. Bizim demokratiyanın çəmi 27 yaş ı var. Demokratiya bir növ şüurların yaşıdır. Mülki hüquqlara, dini hüquqlara, siyasi hüquqlara nəzər salsanız görürsünüz ki, Azərbaycan bəzən onun imicinə ədalətsiz münasibətə görə əziyyət çəkir. Buna görə də biz buraya gələnlə, ölkəmizlə tanış olan, onun problemlərini anlayan, onları obyektiv qiymətləndirən və həqiqəti yaxından göran insanların yüksək qiymətləndiririk”.

Hikmət Hacıyev Bakıda koşer restoranı açılması barədə şövqlə danışıdı. Qeyd etdi ki, kənd təsərrüfatından, təbabətdən başlanmış müasir silahlara qədər İsrailin Azərbaycanı təqdim etdiyi texnologiyalar çox vacibdir.

Hikmət Hacıyev deyib: “Bu geosiyasi xəritədə Azərbaycan öz yerindədir, mən həmişə zarafatla deyirəm ki, xəritəyə fikir versəniz mənim ölkəm Şərqdən Qərba ucan quşa oxşayır və əgər siz həmin quşun bir qanadını qırınsanız o uçmayacaq. Buna görə də deyirik ki, bizə hər iki qanad lazımdır”.